

Fonduri europene. Scheme plată. Interpretare abuzivă a Curții de Conturi

Autor: Cosmin Costăș

În urma unei sesizări a Curții de Apel Timișoara, Curtea de Justiție a Uniunii Europene s-a pronunțat prin ordonanța din 4 decembrie 2014 în afacerea C-304/13, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Centrul Județean Timiș vs. Curtea de Conturi a României – Camera de Conturi a Județului Timiș. În ceea ce ne privește, soluția Curții de Justiție reprezintă o nouă dovadă a “talentului” Curții de Conturi de a da cu oiștea în gard, juridic vorbind, în chestiuni de natură fiscală.

În urma unui control al activității APIA Timiș, Curtea de Conturi a României a constatat printre altele că această agenție a acordat pentru anii 2008 – 2010, cu încălcarea dispozițiilor Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 215/2010, plăți naționale directe complementare către o serie de agricultori care aveau diverse datorii fiscale și nefiscale la bugetul local și la bugetul de stat. În cursul procedurii inițiate în fața Curții de Apel Timișoara a fost ridicată problema dacă o condiție potrivit căreia agricultorul nu trebuie să aibă datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local este compatibilă cu dispozițiile Regulamentului nr. 1782/2003. În special, APIA Timiș susține că, în măsura în care această condiție nu este prevăzută de regulamentul menționat, instituirea unei astfel de condiții în legislația românească contravine regulamentului respectiv și conduce la o aplicare neuniformă a acestuia în Uniunea Europeană. În aceste condiții, Curtea de Apel Timișoara a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Dispozițiile [Regulamentului nr. 1782/2003], în special articolul 115 și articolul 135, se opun ca un stat [membru] să instituie condiții suplimentare, neincluse în regulament, pentru acordarea primei către agricultor, respectiv condiția ca acesta «să nu aibă datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local, la data solicitării primei?»”

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a apreciat că în speță problema de drept a fost deja clarificată, în special prin interpretarea oferită în cuprinsul hotărârii din 9 iunie 2011, în afacerea C-115/10, *Bábolna*. Prin urmare, a oferit instanței naționale următorul răspuns:

Articolul 143c din Regulamentul (CE) nr. 1782/2003 al Consiliului din 29 septembrie 2003 de stabilire a normelor comune pentru schemele de sprijin direct în cadrul politicii agricole comune și de stabilire a anumitor scheme de sprijin pentru agricultori și de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 2019/93, (CE) nr. 1452/2001, (CE) nr. 1453/2001, (CE) nr. 1454/2001, (CE) nr. 1868/94, (CE) nr. 1251/1999, (CE) nr. 1254/1999, (CE) nr. 1673/2000, (CEE) nr. 2358/71 și (CE) nr. 2529/2001, astfel cum a fost modificat prin Actul privind condițiile de aderare a Republicii Bulgaria și a României și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană, și articolul 132 din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului din 19 ianuarie 2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1290/2005, (CE) nr. 247/2006, (CE) nr. 378/2007 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1782/2003 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care exclude de la beneficiul ajutorului național complementar producătorii care, la data depunerii cererii lor de ajutor, au datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local, în măsura în care nicio condiție privind inexistența unor astfel de datorii nu a

făcut obiectul unei autorizări prealabile a Comisiei Europene.

Soluția Curții de Justiție ridică din nou serioase semne de întrebare asupra dreptului și abilității Curții de Conturi de a interpreta legislația fiscală, reglementările privitoare la fonduri europene și alte dispoziții în materie și de a institui, prin actele de control, cu titlu retroactiv, condiții care nu fost instituite nici prin lege și nici prin reglementări ale Comisiei. Curtea de Justiție a reținut expres că, din materialul disponibil, rezultă că Deciziile Comisiei din 17 octombrie 2008 [C(2008) 5965], din 25 septembrie 2009 [C(2009) 7088] și din 29 noiembrie 2010 [C(2010) 8254] prin care România era autorizată să acorde, pentru anii 2008, 2009 și, respectiv, 2010, plăți naționale directe complementare, nu prevedeau nicio condiție referitoare la inexistența unor datorii restante la bugetul de stat și/sau la bugetul local la data solicitării plății.

Materialul a fost publicat pe site-ul [Costaș, Negru & Asociații](#)